

— Hei, am venit !
 — Poftim ?
 — Am adus capra.
 — Ce capră ?
 — Capra. N-ai spus să aduc o capră ?
 — Eu ?
 — Da. Anul trecut. Cind am adus oaia.
 — Care oaie ?
 — Oaia. N-ai spus că ai destule oi ? Că ți-ar trebui o capră ?
 — Mda. Și ?
 — Și am adus-o.
 — Unde-i ?
 — Uite-o colea. Ia-o.

— Oile negre !
 — Mă rog, tot aia-i. Cin' le paște le cunoaște.
 — E neagră. Capră neagră n-am voie. E ocrotită.
 — Nu-i prea neagră. E mai întunecată pe ici pe colo, dar are și pete mai luminoase, uite.
 — Știu eu ? Nu prea am cioban pentru ea.
 — Adu un cioban din-afară.
 — Cu ce fonduri ? Și pe urmă, n-are loc de oi. Pășunea-i mică.
 — Nu-i pretențioasă. Un tăpșan și trei salcimi, nu

— Și la capra noastră o să ridă lumea. O să ridă de o să se prăpădească.

— De ce să se prăpădească ? Asta urmărim noi ? Să se prăpădească ?

— Vorba vine. Caprele noastre provoacă un ris tonic, reconfortant. Ia-o.

— N-o iau. De ce ține coada în sus ?

— Așa-i ea, mândră, cu coada în sus.

— Nu merge. S-o țină în jos, ca oile.

— Și ce să fac ? Să-i leg coada ?

— Nu. Să i-o tai. E mai sigur.

— Bine, i-o tai. Ia-o.

— N-o iau. Dacă are rii ? Rîia se ia.

— N-are. Garantez eu. Ia-o.

— De unde știi ? A mai văzut-o cineva ? Cineva care, mă rog, se pricepe la capre ?

— A văzut-o. N-are rii. Ia-o.

— N-o iau. Are coarne.

— Și ce dacă are coarne ? Așa-s caprele, au coarne.

— Înseamnă că împunge.

— Păi, mai împunge.

— Vezi ? Și, mă rog, unde împunge ?

— Unde să împungă ? În dreapta, în stînga...

— Și dacă împunge în sus ?

— !

— Dacă împunge în sus, te întreb ?

— Îi mai pilim coarnele. N-ai o pilă ?

— N-am nici o pilă.

— Am eu. Îi pilesc coarnele. Ia-o.

— N-o iau. Fără coarne, nu mai e capră, e mai mult oaie. Oi am.

S e m n a l

VIRGIL MUNTEANU

Zi de târg

— Asta-i capră ?
 — Dar ce-i ?
 — Știu eu ? Mai mult oaie. Oi am.
 — Cum, oaie ? Nu te pricepi !
 — Eu ? Am fost căprar.
 — Atunci, uite capra. Ia-o.
 — Ce să fac cu ea ?
 — S-o ții. S-o crești. Să vină lumea s-o vadă.
 — Și crezi că o să vină ?
 — Sigur. Lumea vrea să ridă.
 — Vrea, ea, lumea să ridă, dar de capre străine. Adu-mi, o capră străină, o lama, o impala, și ți-o iau.
 — Las' că și-ale noastre-s bune. Capre originale.
 — Mda. Știu eu ? E cam întunecată.
 — Și ce ? Se vede mai bine. Nu știi vorba ? Cim-pul alb, caprele negre...

te costă mai nimic. O mai muși de ici-colo, îi priesc deplasările. Mai ride lumea. Ia-o.

— Sare ?

— Sare. Cind era iadri, sarea masa.

— Atunci, n-o iau.

— De ce ? Așa-s caprele, sar. Dacă nu sar, nu ride lumea.

— Și dacă sare casa ?

— O facem noi să nu sară. Îi mai scurtăm funia.

— Ar fi o chestie. Și cite picioare are ?

— Patru, cite să aibă ? E o capră normală, nu-i o capră scurtă.

— Franțujii au și cu cinci.

— Aia nu era capră, aia era oaie și era cu Fernandel.

— Da. Și ridea lumea.